

ת"פ 988/03/20 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת זבולון נגד יוסף לוי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 988-03-20 משטרת ישראל תביעות- שלוחת זבולון נ' לוי(עציר)

בפני
בעניין: כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיא
משטרת ישראל תביעות- שלוחת זבולון

המאשימה

נגד
יוסף לוי
הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של התפרצות לדירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין והחזקת סמים לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973 (להלן - פקודת הסמים).

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, קשר הנאשם קשר לביצוע פשע עם קטין במטרה לפרוץ לבית המתלוננים. במסגרת קשירת הקשר, יצרו השניים קשר טלפוני וביום 6.2.20 בין השעות 01:00-07:00, התפרצו לבית המתלוננים דרך חלון הסלון שבמרפסת וגנבו תיק שחור ממותג ובו ארנק שהכיל 300 ₪ במזומן, תלושי קנייה, 6 כרטיסי אשראי, משקפי שמש ומפתחות של רכב. בהמשך, גנבו השניים את הרכב.

ביום 19.9.20 במהלך חיפוש בביתו של הנאשם נמצא כי הוא מחזיק בסם מסוכן מסוג קנבוס במשקלים של 2.64 גרם נטו ו- 10.65 גרם נטו, וזאת שלא כדין וללא היתר.

תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש תסקיר על אודות הנאשם. מטעמים של צנעת הפרט, לא אפרט את נסיבות חייו, אך אציין כי מדובר בנסיבות חיים מורכבות וכי הנאשם אינו מצוי בקשר עם בני משפחתו. הנאשם כבן 20, רווק ועתיד

להתחתן עם זוגתו. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן כי הוא צורך סמים מגיל צעיר. בעברו עבירות סמים, רכוש ואלימות והוא אף ריצה שני מאסרים מאחורי סורג ובריח. בהתייחסותו לעבירות הודה הנאשם בביצוען והביע צער על התנהלותו. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה לצמצם את אחריותו למעשים וכי הוא מבטא רצון לשינוי דרכיו באופן הצהרתי בלבד ומתנגד לטיפול במסגרת קהילה סגורה. שירות המבחן התרשם כי לנאשם קשיים בולטים בשמירה על גבולות וקבלת סמכות, וכי קיימת אצלו נטייה להתנהגות אימפולסיבית שמובילה להסתבכות בפלילים. משכך סבר שירות המבחן שקיים סיכון גבוה להתנהגות עוברת חוק בעתיד. לאור מכלול הנסיבות, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, תוך שציין כי נוכח היעדר מעגלי תמיכה מספקים כמו גם היעדר מוטיבציה לשיקום, קיים סיכוי נמוך לקדם אופק שיקומי מחוץ לכותלי הכלא.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

4. ב"כ המאשימה ציין את חומרת העבירות ואת נסיבות ביצוען. נטען כי מדובר בפריצה מתוכננת היטב, בשעת לילה מאוחרת, בה קיים סיכון ממשי לשלום שוכני הבית שלרוב נמצאים בביתם בשעות הלילה. ביחס לערכים המוגנים שנפגעו נטען כי מדובר בפגיעה בזכות הקניין והזכות לשלוות נפש וביטחון. נטען כי יש לראות במעשי הנאשם כאירוע אחד ולקבוע מתחם הכולל את כל העבירות בהן הורשע. לאור כך עתרה המאשימה למתחם עונש הנע בין 20 חודשי מאסר בפועל ועד 40 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם צוין כי לחובתו עבר פלילי מכביד וכי אף ריצה שני מאסרים מאחורי סורג ובריח. המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש שלא יפחת מ-24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה, קנס ופיצוי.

5. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו, הודה ובכך גם חסך זמן שיפוטי. ביחס לביצוע העבירות נטען כי לא מדובר ברף גבוה של חומרה; כי העבירות לא בוצעו בתחכום רב; כי קשירת הקשר התבטאה בשיחת טלפון יחידה בין הנאשם לקטין; כי לא נעשה שימוש בכלי פריצה; וכי הרכוש שנגנב מסתכם במאות שקלים בודדים. ביחס לרכב, נטען כי הוחזר ולא נגרם לו כל נזק. לאור כך נטען למתחם המתחיל ב-6 חודשי מאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות. ביחס לעונש בתוך המתחם, נטען שמדובר בנאשם בעל נסיבות חיים קשות שאינו נמצא בקשר עם בני משפחתו והוא מצוי במעצר ארוך בשל כך שלא נמצאה עבורו חלופת מעצר. כן נטען שמדובר באדם צעיר, שזהותו אינה מגובשת והוא נעדר כל תמיכה משפחתית. לאור כך, עתרה ההגנה לעונש ברף התחתון של מתחם הענישה. כן ביקשה להימנע מפסילת רישיונו של הנאשם.

6. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו, וציין את הקשיים עימם הוא מתמודד.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי

המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין. שני הצדדים עתרו למתחם אחד ועמדה זו מקבלת עלי בהתאם למבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה - פריצה לדירת מגורים וגניבה**
ממנה פוגעת בקניינם של הבעלים וכן גורמת לפגיעה קשה בשלוות נפשם ובזכותם לחוש בטוחים בביתם. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (31.12.2008):

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של אדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם."

9. בעניין גניבת הרכב יש מקום להזכיר גם ערך נוסף שעלול להיפגע והוא שלום הציבור ובטחונו, וזאת בשל כך ש"גניבת רכב עלולה, בהאידיא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך" (בש"פ 45/00 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (8.1.2010); וראו גם: בש"פ 4638/13 **אדקידק מוחמד נ' מדינת ישראל** (3.7.2013)).

10. **נסיבות ביצוע העבירות:** ההתפרצות בוצעה בשעות בהן לרוב מצויים בעלי הבית בביתם. לאור כך קיים סיכון ממשי להיתקלות באנשים המצויים בדירה ומכאן שהאירוע גילם סכנה ממשית לפגיעה בגוף ובנפש. מדובר גם באירוע מתוכנן, במסגרתו קשר הנאשם קשר עם קטין במטרה לפרוץ לבית המתלוננים. עם זאת, לא מדובר בעבירות שבוצעו אגב אלימות או שימוש בכלים, אלא בהזזת חלון. ביחס לנזק שנגרם מביצוע העבירה אציין כי הנאשם גנב מבית המתלוננים רכוש בשווי מאות שקלים, שלא שב למתלוננים עד היום, ורכב שהוחזר.

11. **מדיניות הענישה -** לא אחת נקבע כי יש להחמיר בעונשם של עברייני הרכוש, לרבות אלה המתפרצים לבתיהם של אחרים, שכן עבירות אלו היו "למכת מדינה, למקור דאגה וטרוריה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם" (רע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל** (21.2.2008)). מעבר לנזק הכלכלי שעבירות אלו גורמות לפרט ולחברה בכללותה, הרי שמדובר בחדירה בוטה למבצרו של אדם, מקום בו הוא אמור להרגיש בטוח יותר מכל ומדובר בפגיעה קשה בפרטיותו, בשלוותו ובתחושת הביטחון האישי שלו. כן ראו רע"פ 3063/11 **אפריים כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.2011):

"הנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד

עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר."

12. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של פריצה לדירת מגורים ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (7.1.2010), בו הוטלו על הנאשם 15 חודשי מאסר בגין פריצה לדירה, תוך הפעלת מאסר מותנה; עפ"ג 8332-08-10 **אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (7.10.2010), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 18 חודשי מאסר; ע"פ 43816-01-11 **חליאלה נ' מדינת ישראל** (4.3.2011), בו נגזרו על נאשם שהורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 15 חודשי מאסר; ת"פ 12697-11-15 **מדינת ישראל נ' מורוזוב** (8.7.2018), בו נגזרו על הנאשם בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה 11 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 8637/14 **וואליד עבאסי נ' מדינת ישראל** (13.01.2015), בו הורשע הנאשם בשני אירועים של התפרצות לדירה וגניבה. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר וגזר על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בערעור הוקל עונשו של הנאשם ל-12 חודשי מאסר, ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה; רע"פ 916/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (18.4.2017), בו הורשע נאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל, והופעל מאסר על תנאי של 10 חודשים במצטבר. ערעורו לבית המשפט המחוזי וכן בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

13. ביחס לעבירות גניבת רכב, הרי שככלל מוטלים בגין עבירות אלו עונשי מאסר לריצוי בפועל. אפנה בעניין זה למשל לרע"פ 8817/12 **אבו גנאם נ' מדינת ישראל** (17.12.2012), בו הוטלו על גנב רכב שנהג בו ללא רישיון נהיגה 20 חודשי מאסר בפועל; עפ"ג 57089-03-14 **מחפוז נ' מדינת ישראל** (2.7.2014) בו הוטלו 9 חודשי מאסר בפועל על צעיר שגנב רכב ועבר איתו לשטחתי הרשות; עפ"ג 3614-01-13, 20355-02-13 **מחמוד אבו אלואליה ואח' נ' מדינת ישראל** (29.5.2013) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין 10 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר בגין "עבירת גניבת רכב בודדת"; וכן לעפ"ג 37710-05-16 **מדינת ישראל נ' תיסיר אזגילה** (14.9.2016) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר, בנסיבות של גניבת קטנוע על דרך של העמסתו על משאית.

14. ביחס לעבירת הסמים, הרי שמדובר בעבירה של החזקה לשימוש עצמי בלבד, לגביה נקבעה לאחרונה אף מדיניות ענישה והפללה מקילה כאמור בחוק הסמים המסוכנים (עבירת קנס מיוחדת-הוראת שעה), התשע"ח-2018. אם כי יש להביא בחשבון כי במקרה זה מדובר בכמות של 13.29 גרם.

15. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות כולן (המהוות אירוע אחד) נע בין 13 חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

16. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה ואכן לא מצאתי הצדקה לחריגה לקולה (או לחומרה) ממתחם הענישה. לא קיימים בעניינו של הנאשם סיכויי שיקום, לא כל שכן ממשיים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה. עובדה זו מצוינת בצער, שכן הנאשם הוא צעיר שראוי שהיה משנס מותניים ופועל לשיקום חייו ויפה שעה אחת קודם.

17. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון לחומרה את עברו הפלילי המכביד יחסית לגילו הצעיר, הכולל שלוש הרשעות בעבירות אלימות, רכוש וסמים (אם כי לשימוש עצמי) ואת התרשמות שירות המבחן מהסיכון הנשקף ממנו. הבאתי עוד בחשבון כי הנאשם ריצה בעברו שני מאסרים בפועל אשר לא הרתיעו אותו מהמשך פעילות עבריינית. מנגד, הבאתי בחשבון את הודאתו בהזדמנות הראשונה לאחר תיקון כתב האישום ואת החרטה שביטא. הבאתי גם בחשבון את נסיבות חייו ויתר הנתונים כמפורט בתסקיר. כן הבאתי בחשבון תקופת מעצרו עד כה ואת הנזק שיגרם לו בשל עונש מאסר שיוטל עליו.

18. בין יתר רכיבי הענישה, עתרה המאשימה לפסול את רישונו של הנאשם, וזאת על סמך סעיף 37א(1) לפקודת הסמים. ההגנה מנגד טוענת כי מאחר ומדובר בהרשעה קודמת מבית המשפט לנוער, אזי אין חובת פסילה אך לא פירטה הטענה. מעיון בגיליון ההרשעות הקודמות עולה כי ביום 14.5.20 הורשע הנאשם בביצוע עבירה של החזקת סם לשימוש עצמי, לפי סעיף 7(א)+7(ג) סיפא לפקודת הסמים. ההרשעה היא אכן מבית המשפט לנוער אך מדובר בהרשעה לכל דבר ועניין, לרבות לצורך פסילת החובה כאמור בסעיף 37א(1). בכל מקרה, הסמכות להורות על פסילת רישיון הנהיגה (רשות ולא חובה) קיימת הן בשל ההרשעה כעת בעבירת סמים (סעיף 37א(א) לפקודת הסמים) והן בשל ההרשעה בעבירה של גניבת רכב (סעיף 413ב' לחוק העונשין). בנסיבות העניין, לאור מהות העבירות שעבר הנאשם, האמור בתסקיר ועברו הפלילי, ראוי להורות גם על פסילת רישיון בפועל.

19. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **14 חודשי מאסר בפועל**, החל מיום מעצרו 19.2.20.

ב. **מאסר על תנאי למשך 6 חודשים** והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים כל עבירה שעניינה שליחת יד ברכושו של הזולת. למען הסר ספק, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין אינה נכללת בגדרי עבירות התנאי.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננים, ע"ת מס' 2+3, בסך של 2,000 ₪ (לשניהם ביחד). הפיצוי ישולם בתוך 120 יום. המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלוננים ותביא לידיעתם תוכנו של גזר הדין.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה וזאת לתקופה

של 12 חודשים.

מוצגים - סמים - להשמיד.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח אלול תש"פ, 17 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.